

תורה

משכן אבנה

מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים

שלימות עבודת
יום הכיפורים

ויתנו לך כתר מלוכה

בעלון זה, מובא שיעור יסודי [אשר יוצא כאן לאור לראשונה בס"ד] העוסק במהות היום - מדרגת 'כתר', ולפי זה עבודת היום. והוא מקביל לגיליון 'אאלפך חכמה' שיוצא לאור לקראת יוה"כ, העוסק בעומק וברוחב במדרגת 'כתר'.

להאזנה לשיעור בקול הלשון

073-295-1245 ישראל

USA 605-313-6660

מקישים: כוכבית [*] סולמית [#] <-

[1132210] <- סולמית [#]

שלימות עבודת יום הכיפורים - "ויתנו לך כתר מלוכה"

המלכת הקב"ה - הצטרפות והתחברות אלי

כאשר אנו מקיימים: 'תמליכוני עליכם', אנו מצרפים את עצמנו ומתחברים למלך מלכי המלכים. זו ההמלכה, התחברות לבורא עולם.

כל אחד ואחד מכנסת ישראל, צריך להמליך את בורא עולם עליו למלך בראש השנה.

מה גונזת בקרבה ההמלכה הזו?

הקב"ה הוא מלך מלכי המלכים, ואנו מתחברים למלכו של עולם.

ננסה מעט להתבונן במהות הימים הבאים עלינו לטובה.

העבודה שלנו בראש השנה היא, כמו שאומרת הגמרא (ר"ה טז ע"א): 'אמרו לפני מלכויות, שתמליכוני עליכם'.

בורא עולם אומר לנו, תמליכו אותי עליכם.

אופן א' של התחברות - מלך יושב על כסא דין ורחמים

וכשנתבונן נבחין, שההבחנה שאילה אנו מתחברים במלך, זוהי ההבחנה של מלך יושב על כסא.

כאשר מלך דן, הוא יושב על "כסא". ומצד ההבחנה שראש השנה זהו יום הדין, החיבור שלנו למלכות היא באופן של "יושב על כסא", רק השאלה האם זהו כסא דין או כסא רחמים, אבל הוא יושב על "כסא".

זו הבחנה אחת ששייכת לראש השנה, להמלכה של בורא עולם.

זו? הבחנה של דין.

וגם כאשר אנו זוכים והקב"ה עובר מכסא דין לכסא רחמים, אך עדיין הוא 'דן', רק הוא דן ברחמים.

כלומר, אין כוונת הדבר שכאשר הקב"ה עובר מכסא דין לכסא רחמים, כעת אין 'דין' של ראש השנה. ביום ראש השנה כולם נידונים, רק הנידון הוא האם המידה הנוהגת היא מידת הדין, או המידה הנוהגת היא מידת הרחמים, אך הקב"ה 'דן'.

בהתחברות הזו, ישנם כמה פנים.

בראש השנה נאמר (משלי כט ד): "מלך במשפט יעמיד ארץ". כלומר, המלכת המלך בראש השנה, גורמת 'דין', בבחינת מלך יושב על כסא 'דין'.

לאחר שאנו תוקעים בשופר, "עלה אלוקים בתרועה, ה' בקול שופר" (תהלים מז ו), הקב"ה עובר מכסא דין, לכסא רחמים, כמו שאומרים חז"ל (ויק"ד כט י).

אם כן, מה היחס שלנו למלכות מצד הבחנה

אופן עליון יותר של התחברות - נתינת כתר בראש המלך

דינא'. זהו מהלך אחד.

אך המהלך העליון של ימים נוראים בכלל, ושל ראש השנה בפרט, שהיא המלכת המלך, זהו לא רק להמליך את המלך, אלא הבחנה של "ויתנו לך כתר מלוכה", שזוהי מדרגת יום הכיפורים [כמו שיבואר להלן].

ויש את מה שנמצא כביכול מעל המלך, מה נמצא מעל המלך? כתר מלכות שנמצא בראש המלך, הוא מעל המלך.

אם כן, יש לנו שני פנים כיצד אנו מתחברים למלכויות של ראש השנה. מצד אחד, אנו מתחברים למלכויות של ראש השנה מבחינת "מלך במשפט יעמיד ארץ", אנו מתחברים למידה התחתונה של המלכות, לחלק שהמלכות דנה - 'דינא דמלכותא

אך ישנה הבחנה למעלה מכך.

במטבע התפילה אנו אומרים: "ויתנו לך כתר מלוכה".

יש מה שנמצא מתחת למלך, ויש מה שנמצא מעל המלך.

מה שנמצא מתחת למלך, זהו הדבר שהמלך יושב עליו, ה"כסא", כמו שהוזכר. וזה שייך למערכת שנקראת 'דין'.

"ויתנו לך כתר מלוכה" - חיבור למה שנמצא מעל המלך

למלך - כסא המלך, ויש כאן חיבור למה שנמצא למעלה מן המלכות - שזהו הכתר של המלכות.

צריכים לתת לו את כתר המלך, "ויתנו לך כתר מלוכה", הנבראים, עם ישראל, שממליכים את בורא העולם, הם אלו שנותנים לו את כתר המלוכה.

נמצא, שיש כאן חיבור למה שנמצא מתחת

'תמליכוני עליכם', זוהי העבודה בכללות, והיכן פסגת העבודה של המלכת המלך? "ויתנו לך כתר מלוכה".

כלומר, לא די בהמלכת המלך בלבד, אלא כביכול כתרו של המלך - תלוי בנו, אנו

כיצד יש כח בנבראים לתת כתר למלך

המלך.

אם כן, כיצד יכול להיות שנאמר "ויתנו לך כתר מלוכה", שהנבראים כביכול נותנים כתר על מלכו של עולם, כיצד יכול להיות שיש לנו כח להמליך את בורא עולם, ולהשים עליו כתר?

אמנם, המהלך של "ויתנו לך כתר מלוכה", הרי בכדי לתת כתר מעל ראשו של זולתו, צריך להיות מעליו, אדם ננס שרוצה להשים כתר על גבי ענק, הוא אינו יכול לעשות כן, כי הוא לא מגיע לשם.

החיבור שלנו לחלק התחתון, שהוא למטה מן המלך - ה'כסא', הוא מובן, "שום תשים עליך מלך" (דברים יז טו) - שתהא אימתו עליך' (כתובות יז ע"א), המלך נמצא מעל העם, ומצד כך הוא יושב על כסא דין מעל גבינו, ואנחנו כביכול הנידונים שמתחתיו.

חלק זה, הוא ברור ומובן, זו צורת המלכת

פסגת העבודה היא - "ויתנו כתר מלוכה", ואת עניינה של פסגה זו, אנו צריכים להבין.

אך כיצד יש לנו כח כביכול לשים כתר בראשו של מלך מלכי המלכים?

והוא על גבינו. וכלשון חז"ל (ב"ר מזו): 'האבות הן הן המרכבה', מלשון שבורא עולם כביכול רוכב עליהם.

ימים נוראים - ימי כתר

כלומר, עבודת הימים הללו, כאמור, זהו לא רק המלכת המלך, אלא נתינת כתר בראשו של המלך כביכול, וכל השם של הימים הללו, הם ימים נוראים, נורא - נזר, כתר בראשו של מלך.

עולה בגימטריא "נזר" [נזר, ואות א', עולים רנ"ז].
נזר, בלשון תורה, זו מילה נרדפת ל'כתר'.
הימים הללו, שנקראים ימים 'נוראים', במילים אחרות הם נקראים: ימי 'נזר', ימי 'כתר'. זהו השם של הימים הללו.

הימים הללו נקראים כידוע מאוד: "ימים נוראים".

מה כוונת הדבר ימים הנוראים?

יש לכך כמה פנים.

פנים אחד, כפי שאומר רבינו האריז"ל, נורא

הכתר של מלכו של עולם נבנה וניתן על ידינו

כתרו של מלכו של עולם, זהו כתר שנבנה על ידינו, ולכן הוא מושם דווקא על ידינו.

אילו הכתר היה נבנה מאוצרותיו של המלך, מי שהיה צריך להשים את זה בראש מלכו של עולם כביכול, אלו הן המלאכים, שהם אלו שמשמשים אותו.

מדוע אנחנו, בני ישראל, נותנים כתר בראשו של מלך?

כי זהו כתר שאנחנו הבאנו אותו!

כתר שרק אנחנו בהיותנו נבראים יכולים לתת אותו!

מלך בשר ודם, שנותנים לו כתר, לוקחים אבנים טובים מאוצרותיו של המלך, משבצים אותם בכתר, ומי שיזכה - ישים אותו בראשו של מלך. אבל מהיכן מגיע הכתר? מאוצרותיו של המלך, משם מגיע הכתר.

כתרו של מלכו של עולם, הוא כביכול לא נמצא בבית גנזיו, שממנו בונים את הכתר.

מהיכן אנו מביאים את אותו כתר, שעל ידו אנו ממליכים את מלכו של עולם, וכביכול נותנים לו כתר מלוכה?

האם זהו כתר שנמצא בגנזיו של המלך, ואנו נכנסים לבית הגנזים, ונותנים אותו על מלכו של עולם? לא!

הכתר שאנו נותנים למלכו של עולם, זהו כתר שאנחנו חידשנו במעשינו.

כתרו של המלך, כתרו של מלכו של עולם, זהו

הכתר של מלכו של עולם - שני "יש" שמצטרפים יחדיו

פעמים "יש", שצירפנו אותם יחד, הופכים להיות "כתר". זהו "כתרו של עולם" שאנו שמים אותו בראש מלכו של עולם.

מה כוונת הדבר?

"ל"ישות" שלו, אבל הוא "יש".
כמו שאומרים רבותינו, פעמיים המילה "יש", עולה בגימטריא 'שש מאות ועשרים', שזהו הגימטריא של "כתר".

כעת נבין, מהו אותו כתר, וכיצד אנו מביאים אותו.

כל אחד מאיתנו, יש לו "ישות". הוא "יש", הוא קיים. אמנם לכל אחד יש פנים אחרות

עשיית הכתר - ע"י ביטול האחד לרעהו

"זכה - עוזרתו, לא זכה - מנגדתו".

מה קורה כאשר כל אחד מבטל את עצמו לשני?

כאשר כל אחד מבטל את עצמו לשני, נעשה כתר.

כאשר מצרפים שני דברים שאינם דומים אחד לשני, התולדה של כך היא - התכתשות.

"יש" ועוד "יש", המצב הפשוט שהם צריכים להביא, זהו להתכתשות אחד בשני, כיוון שהם אינם מתאימים אחד לשני.

מה קורה כאשר אנו לוקחים שני דברים שהם "יש", שני דברים שיש להם "ישות", ומנסים לצרף אותם?

פרצופיהם אינם דומים, דעותיהם אינם שווים, מה קורה כאשר מפגישים שני בני אדם יחדיו? המצב הפשוט הוא - התנגשות.

"עטרה בראש חתנים" - מכת ההתבטלות

מה היא אותה "עטרה"?

להתנגדות. אך אם מצרפים את שני היש הללו ומביאים אותם לידי התבטלות - זה נקרא "כתרו של עולם".

כאשר הם נישאים זה לזה, אם כל אחד מעמידים את ה"יש" שלו לעצמו, זה יביא

זה נקרא "עטרה בראש חתנים".

כאשר חתן וכלה נכנסים לחופתם, עושים "עטרה בראש חתנים".

במלאכים לא שייך נתינת כתר

מדוע?

כי כל אחד עושה את רצון בוראו, מיכאל ממונה על המים, גבריאל ממונה על האש, וכן

במלאכים, לא שייך נתינת כתר לבורא עולם.

שלימות עבודת יום הכיפורים - "ויתנו לך כתר מלכה"

על זה הדרך. נפגשים ומתנגשים אחד עם השני. בני אדם, קרוצי חומר, שבאו כאן לעולם הזה, המערכות שלהם נפגשות, כל אחד מאיתנו מכיר את אותם מפגשים שעליהם כביכול נאמר: "לא תסיג גבול רעך" (שופטים יט יד), ובא חבירו והשיג את גבולו, הוא נכנס לגבול שלו. ה"ישות" של חברי, ה"יש" שלו, נפגש יחד עם בני אדם בהיותם בני אדם, שנמצאים בעולם שהגבולות שלו אינם מבוררים, ישנה התנגשות אחד עם השני, הם נכנסים לגבול של אחרים, הן במערכת כללית, והן במערכת הפרטית של איש ואישה, שכל אחד יכול להיכנס לגבול שאיננו שלו.

"שכינה ביניהם" - ע"י התבטלות בני הזוג אחד לשני

"זכו - שכינה ביניהם". מה כוונת הדבר "זכו - שכינה ביניהם", מה השכינה עושה שם, כיצד היא הגיעה לשם? איש ואישה, כאשר הם "זכו", הם נותנים "כתר" בראש המלך. זה נקרא "זכו - שכינה ביניהם". "שכינה ביניהם", כוונת הדבר, שבהיותם מצטרפים, שני ה"יש" מצטרפים אחד עם

קבלת מלכות שמים - בבחינת עבודת ובבחינת התבטלות

כשנתבונן, נבין שיש כאן נקודה עמוקה בעבודה שלנו בימים הללו. כאשר אנחנו מקבלים את מלכות הקב"ה עלינו, 'מלכויות - שתמליכוני עליכם', מה אנחנו נהיים? אם הוא המלך שלנו, מה אנחנו - עבדים. מה קורה באותה קבלת מלכות שעל ידה אנו נעשים עבדים? בפשטות, בשעה שאנחנו נעשים עבדים, אנחנו עושים את רצון בוראנו.

כניסת כהן גדול ביום הכיפורים - כהן גדול ביום הכיפורים - כהן גדול נכנס לפני ולפנים אשר שם הכפורת - בחינת כתר

מה יש בבית קודשי הקודשים? הרבה כלים היו במקדש, יש כלים חיצוניים, מזבח החיצון, כינור וכונו. בפנים יותר, בהיכל, יש את השולחן, המנורה, ומזבח הפנימי. מה נמצא בבית קודשי הקודשים? הארון. זה מה שנמצא בבית קודשי הקודשים. אומר רבינו האריז"ל, ארון, זה אותיות 'נורא', נורא וארון אותיותיהם שוות. בימים נוראים, ביום הנורא מכל - יום כעת, ננסה להסביר קצת יותר, מהי המיוחדות של הכתר של המלך שאנחנו הנבראים צריכים לתת לו. העבודה השלימה, היא עשרה ימים - עשרת ימי תשובה. התחלה בראש השנה, והשלמתה ביום הקדוש - יום הכיפורים. ביום הכיפורים, כהן גדול נכנס לבית קודשי הקודשים. פעם בשנה בלבד, כהן גדול נכנס לבית קדשי הקודשים. "בזאת יבוא אהרן אל הקודש".

הכפורת שהיא כתר הארון - נעשית מכח הכרובים שעל גבה

מהיכן מגיע המהלך שיש 'כתר' מעל הארון שקוראים לו 'כפורת'? כל כתר, זוהי המדרגה העליונה, המדרגה העשירית. זהו הכפורת, הטפח ה'עשירי'. מה יש מעל הכפורת? שני כרובים*. הכרובים, היו מעורים זה בזה, באופן של 'חיבור' [לדעה אחת הם היו איש ואישה, ולדעה השנייה שני תינוקות]. כלומר, הגדרת הדבר הוא, שהכפורת אלו הם הכרובים שעשה משה, אך הכרובים שעשה שלמה היו במקום אחר.

עומק עבודת הימים הנוראים - התבטלות והגעה למעמקי הלב

<p>הבורא ית"ש.</p>	<p>להרגיש את בוראו.</p>	<p>עומק העבודה הפנימית של הימים הנוראים הללו, שנקראים 'נורא', שנקראים 'נזר', שנקראים 'כתר', מה עניינם?</p>
<p>מהי אותה עבודה פנימית שעליה נאמר "וטהר ליבנו לעובדך באמת", ששם הלב נעשה 'כלי' להשראת השכינה, להרגיש בחוש את מציאות הבורא ית"ש?</p>	<p>אבל בכדי שהוא יוכל להרגיש את בוראו במעמקי הלב, הוא צריך לטהר את הלב. "וטהר ליבנו לעובדך באמת".</p>	<p>להגיע למקום עמוק בתוך הנפש שלנו, שעליו נאמר (שמות כה ח): "ושכנתי בתוכם", בתוך כל אחד ואחד. על ימים הללו נאמר (ישעיהו נה ו): "דרשו ה' בהימצאו, קראוהו בהיותו קרוב", יש לנו אפשרות להרגיש ולחוש את מציאות השראת שכינתו ית', להרגיש אותו ית'.</p>
<p>מעמקי הלב, שהוא המקום להרגיש את מציאות הבורא ית"ש, בכדי להכין את הלב שיהיה 'כלי' לכך, זו העבודה שנתבארה, נקודת ההתבטלות.</p>	<p>אדם שלא טיהר את ליבו באמת, אינו יכול להרגיש את ה"דרשו ה' בהימצאו, קראוהו בהיותו קרוב".</p>	<p>היכן יש לנו מקום שבו אנחנו יכולים להרגיש את בורא עולמנו?</p>
<p>נקודת ההתבטלות של האדם נמצאת במעמקי לבבו, שם יש כח בנפש האדם להיות בטל לגמרי! בטל לגמרי!</p>	<p>כי הלב שלו לא נעשה 'כלי' לקבל את אותה השראת שכינה, להרגיש ולהכיר את מציאות מדוע?</p>	<p>במעמקי הלב של האדם, שם האדם יכול</p>

המלכת הקב"ה - מכח גילוי שהאדם יכול לבטל את עצמו

<p>לפי זה נבין, לקבל את המלך עלינו למלך, זהו מה שאני מבטל את עצמי לרצון הבורא ית"ש, לתת כתר בראש המלך, על זה נאמר: 'המלכת את חבריך עליך בנחת רוח'.</p>	<p>בהבנה הפשוטה, שהמלכת הקב"ה כוונת הדבר שאני יהיה 'עבדו', אם כן, אני לא צריך להיות עבד של החבר שלי!</p>	<p>כאן עלינו להתבונן ולהבין, כלפי מי האדם צריך להיות בטל?</p>
<p>בכדי לקבל את מלכות המלך, אני יכול להתבטל למלך, ואזי הוא מלך, ואני עבד.</p>	<p>אך כאשר מבינים שהעומק של 'מלכויות' עניינה "ויתנו לך כתר מלוכה", אזי מהו עומק ההמלכה של הקב"ה למלך?</p>	<p>'מלכויות' - שתמליכוני עליכם, מצד כך, את מי אני צריך להמליך, כלפי מי אני צריך להיות בטל? כלפי בורא העולם.</p>
<p>אך בכדי לתת כתר בראש מלך, אני מוכרח להמליך את חברי עליי בנחת רוח, אחרת אני לא יכול לתת את הכתר בראש המלך.</p>	<p>לגלות את מעמקי הנפש שה"ישות" שלי היא בר-ביטול! אני יכול לבטל את ה"יש" שלי.</p>	<p>אך לא זה עומק הדברים. ונבאר.</p>
<p>לפי זה נבין, שיש לנו שני עבודות בימים הללו. ישנה עבודה שאנחנו ממליכים את הקב"ה עלינו למלך, ומצד כך "מלך במשפט יעמיד ארץ", הוא דן אותנו במשפט. אנחנו עבדיו, והוא המלך, והוא דן אותנו.</p>	<p>אדם שמוכן להתבטל לבוראו, ולא מוכן להתבטל לחבירו, אין לו שני "יש" שהפכו לכתר, ולפיכך, הוא לא יכול לתת "כתר" בראש המלך.</p>	<p>לשון נוספת של המלכה, זהו לשון חז"ל, שכאשר האדם בא לדין שואלים אותו: המלכת את חבריך עליך בנחת רוח?</p>
<p>העבודה הנוספת שיש לנו בימים הללו, שהיא נקראת 'המלכת את חבריך עליך בנחת רוח', זו עבודה שאני מבטל את שני ה"יש" שלי כנגד מי ששונה ממני, ומכח כך אני בונה 'כתר' למלך.</p>	<p>"ויתנו לך כתר מלוכה", מכח מה אנו בונים את ה"כתר"? מכח המלכת את חבריך עליך בנחת רוח.</p>	<p>אם כן, כיצד מגיעים לאופן שנקרא 'מלכויות'? אדם שמוכן להמליך את בורא עולם עליו, אבל הוא לא מוכן להמליך את חברו עליו, הוא לא הגיע למידה שנקראת 'מלכויות'.</p>
<p>אתה'.</p> <p>מדוע בני אדם בימים הללו אחד מהשני שימחלו ויסלחו להם? הם רוצים לזכות בדין, בורא עולם מוחל וסולח, 'כי מלך מוחל וסולח</p>	<p>שני בני אדם שמתנגדים אחד לשני, כאשר צירפתי אותם מכח שכל אחד בטל לרעהו, הן באיש לרעהו, והן בעל לאשתו, והן אישה לרעותה, מכח כך צירפתי את שני ה"יש", כאן חידשתי כתר מלכות.</p>	<p>מדוע? לכאורה, כאמור, במלכויות את מי צריך להמליך - את בורא העולם, מה השייכות שאני צריך להמליך את חברי עליי לגבי ההמלכה של הקב"ה למלך?</p>

המלכת הקב"ה ע"י בקשת המחילה מחבירו

<p>אתה'.</p> <p>מדוע בני אדם בימים הללו אחד מהשני שימחלו ויסלחו להם? הם רוצים לזכות בדין, בורא עולם מוחל וסולח, 'כי מלך מוחל וסולח</p>	<p>סליחה וכפרה.</p> <p>לכאורה, מי מוחל וסולח בימים הללו? בורא עולם מוחל וסולח, 'כי מלך מוחל וסולח</p>	<p>כאן ישנה סוגיא חדשה ששייכת לימים הללו, שהיא המלכה של הקב"ה עלינו למלך. הימים הללו, כמו שאומרים חז"ל, אלו הם ימי</p>
--	---	--

שלימות עבודת יום הכיפורים - "ויתנו לך כתר מלוכה"

רוח, עד כתר של המלך, הוא יכול להגיע, אבל לכתר המלך - הוא לא יכול להגיע.

ולפי זה, יום הכיפורים לא מכפר על דברים שבין אדם לחבירו, כי שלימות עבודת יום הכיפורים עניינה לתת כתר למלך, וכתר למלך, בא מכה "המלכת את חבירך עליך בנחת רוח". ואם הוא פגע בבין אדם לחבירו, בוודאי שהוא לא "המליך את חבירו בנחת רוח", ואם כך, אין כאן כתר של מלכות.

הסוף של הימים הנוראים, זהו יום הכיפורים. ביום הכיפורים מתגלה "ויתנו לך כתר מלוכה", כהן גדול נכנס לפני ולפנים, לקודש הקודשים, למקום הארון, למקום הנורא, למקום הכתר של המלך.

כיצד אפשר להיכנס לכתר של המלך?

בכדי להיכנס לכתר של המלך, צריך להגיע למקום של "המלכת את חבירך עליך בנחת רוח".

אם האדם לא המליך את חבירו עליו בנחת

ובכדי שלא יהיה להם הרבה עוונות ליום הדין, שעבירות שבין אדם לחבירו אין יוה"כ מכפר, לכן הם מבקשים סליחה.

מדוע עבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכיפורים מכפר?

בהבנה הפשוטה, הקב"ה מכפר על מה שפגעו בו, מה שפגעת בחבר שלך - תלך לבקש ממנו סליחה.

זה נכון, אך אמיתית הדברים והבנתם בעומקם היא כדלהלן.

כוחו של כהן גדול להתוודות עבור כל ישראל - מכה האחדות של המלכת חבירו

כנסת ישראל בבת אחת, הוא לא יכול להגיע למקום שנאמר בו: "ויתנו לך כתר מלוכה".

יום הכיפורים, הייחודיות שלו מעבר לתשעה ימים שקדמו לו היא, שבו מתגלה הכניסה לבית קודש הקודשים, ששם מתגלה כתר של מלך.

בכדי שיוכל הכהן גדול להיכנס לבית קודש הקודשים ביום הכיפורים, מוכרח להיות שהוא כולל את כל כנסת ישראל, "המלכת את חבירך עליך בנחת רוח", כולם מתחברים יחדיו, היכן זה מתגלה - בכהן גדול ביוה"כ שנכנס לפני ולפנים לבית קודש הקודשים.

הוא מתוודה שלוש וידים, כמו שאומרים בתפלת יום הכיפורים, הוא מתוודה על עצמו, הוא מתוודה על בני ביתו, על אחיו הכהנים, ועל כל כנסת ישראל.

כיצד אדם יכול להתוודות על דברים שהוא לא עשה אותם מעולם?

בוודאי שיש בזה עומקים רבים, אך נעמוד על העומק שנוגע לענייננו.

כאשר כהן גדול נכנס לבית קודש הקודשים ביום הכיפורים, חייב להיות שהוא יאחד את כל כנסת ישראל בבת אחת! אם לא מאחד את כל

נתבונן בדבר מיוחד שישנו ביום הכיפורים.

כל השנה כולה, אדם שחטא, צריך לעשות חרטה, וידוי, וקבלה לעתיד, זהו דין של תשובה. האם ראובן יכול להתוודות עבור שמעון? ראובן חטא, ושמעון יתוודה? בוודאי שלא. כמו שאדם לא יכול להניח תפילין עבור חבירו, הוא גם לא יכול להתוודות עבור חבירו, ה"נפש החוטאת" היא צריכה להתוודות.

מה קורה ביום הכיפורים?

כהן גדול מכפר בעדו, ובעד ביתו, ובעד כל קהל ישראל.

הכתר של הארון - מכה שבירי הלוחות שמונחים בו

הארון, נורא, נזר, כתר של מלך, אליו ניתן להגיע, רק אם יהיה בתוכו שבירי לוחות.

כל מידותיהם של הארון שבורות, וכמו שאומרים חז"ל כידוע, האדם צריך לשבור את לבבו, אך לא לשבור את לבבו כלפי בוראו בלבד, אלא לשבור את ה"יש" מה"יש", ומשם להגיע לכתר של המלך, זהו כהן גדול ביום הכיפורים שנכנס לפני ולפנים.

שהרי זהו מקומם, אך מדוע שבירי לוחות מונחים בתוך הארון?

ביאור הדבר ביחס למה שנתבאר: שבירי לוחות עניינם, איך אני שובר את עצמי! מבטל את עצמי למי שמתנגד אליי, זה נקרא 'שבירי לוחות'.

שבירי לוחות שמונחים בארון, מהם האדם יכול להגיע לכתרו של מלך!

זהו העומק של דברי הגמרא במסכת בבא בתרא (יד ע"ב), שלוחות ושבירי לוחות היו מונחים בארון שנמצא בבית קודש הקודשים.

יש את הלוחות הראשונות שניתנו לעם ישראל לאחר ארבעים יום שעלה משה רבינו להר, והם נשתברו ב"ז בתמוז. ויש את הלוחות השניות שעם ישראל קיבל מבורא עולם כאשר משה רבינו עלה פעם שלישית להר.

הלוחות שמונחים בארון, מוכן היטב מדוע,

שלימות הימים הנוראים - מכה המלכת חבירו עליו

- מפני שהם עזים. כאשר האדם לוקח את אותו עוז, את אותו תוקף, והוא מתבטל, כאן מתגלה התורה שמונחת בארון, כאן מתגלה הכפורת שנמצאת מעל הארון, כאן מתגלה האחדות האמיתית של הכרובים שנמצאים למעלה מן הארון.

החידוש שעם ישראל יכול לתת, והמלאכים אינם יכולים לתת הוא, שהמלאכים אינם יכולים לתת כתר למלך, אך עם ישראל יכולים לתת כתר למלך!

עם ישראל, הם עזים שבאמות, כדברי הגמרא (ביצה כה ע"ב), מפני מה ניתנה תורה לישראל

ימי אלול עניינם, "אני לדודי ודודי לי", אך כאשר מגיעים עשרת ימי תשובה, שתחילתם הוא ראש השנה וסופם הוא יום הכיפורים, שלימותם הוא, בכתר של המלך, על ידי "המלכת את חבירך עליך בנחת רוח". זו נקודת השלימות.

עומק כפרת יוה"כ - כפרה על 'שורש' החטא של קשיות עורף

שאל ככן שנה לחטא, כלשון חז"ל (יזמא כב ע"ב). כאשר אנו באים בעומק להגדיר אדם שאין בו חטא - זה תינוק! זו הגדרת לשון חז"ל.

עומק הטהרה של הנפש, שנבוא להבין זאת בנימים דקים של הנפש, ולא בלשון עבה, מהי עומק הטהרה של הנפש בנימים הדקים שלה?

הרכות הפנימית שקיימת בנפש האדם.

"וְנָתַתִּי לָהֶם לֵב אֶחָד, וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֵּן בְּקִרְבָּבָם, כִּסְם, וְהִסְרַתִּי לֵב הָאֶבֶן מִבְּשָׂרָם, וְנָתַתִּי לָהֶם לֵב בָּשָׂר" (יחזקאל יא יט).

לב שאיננו טהור, נקרא לב "אבן", לב קשה.

לב טהור, נקרא בלשון הפסוקים: לב "בשר", זהו לב רך.

בשעה שמגיע יום הכיפורים, יום מחילה וסליחה וכפרה, הכפרה היא לא רק על ה'ענף', שהוא החטא, אלא הכפרה היא על ה'שורש', ומהו השורש - הקשיות עורף. ולפי זה מהי הטהרה - הטהרה היא הרכות של הנפש.

זו ההבחנה שהכרובים שנמצאים על גבי הארון, היו שני 'תינוקות' [לפי דעה אחת], 'רביא', כמו שאומרת הגמרא במסכת סוכה (ה ע"ב).

תינוק, בטבעו הוא רך. ככל שהאדם גודל יותר, הוא מקבל 'דעת', הוא נהיה יותר קשה עורף.

עומק הטהרה בנפש היא, שהאדם מגלה במקום הפנימי של נפשו, את הרכות הגמורה. רך כתינוק בן יומו. זהו עומק הטהרה של הנפש.

לפי זה נבין, מה עומק הטהרה של הימים הללו, שסופם ואחריתם הוא היום הקדוש - יום הכיפורים.

במובן הפשוט והאמיתי, טהרת יום הכיפורים עניינה, טהרה מן החטא. זו עניינה של טהרה, אם אדם עבר עבירה רח"ל, מה מקווה מטהר את הטמאים, אף הקב"ה מטהר את ישראל מעוונותיהם.

אך בהבנה יותר עמוקה.

כאשר עם ישראל חוטא, אומר הקב"ה על עם ישראל, שהוא עם קשה עורף (שמות לב ט). אם כן, היכן 'שורש' החטא? יש ענף ויש שורש, הענף הוא ה'חטא', והיכן שורש החטא - הקשיות עורף.

עומק טהרת יוה"כ - גילוי הרכות שבנפש שמכוחה מתבטל

מוותר לרעהו.

מחילה וסליחה אמיתית, מגיעה מהמקום הרך שלעולם אין בו נקודת קושי, כלשון חז"ל (אבות פ"ה מ"א): "קשה לכעוס ורך לרצות". מאיפה מגיע הריצוי? מעומק הרכות, משם מגיע מה שהוא רוצה ומוכן למחול.

זו עומק הטהרה שנוגעת בדקות וברכות של הנפש.

כתר של מלכו של עולם, לא מגיע מבני אדם שמוותרים מחמת "שיקולים", מבני אדם שמוותרים כי כך צריך להיות, אלא מבני אדם שמוותרים כי התגלה אצלם המקום הדק, הרך, העדין ביותר במעמקי הנפש, משם האדם

עומק הטהרה היא, לא כפרה על החטא בלבד, אלא עומק הטהרה היא הרכות, הדקות, העדינות במעמקי הנפש, משם אפשר לתת כתר למלכו של עולם.

נתינת הכתר למלכו של עולם, זהו הגילוי של המקום הרך ביותר בנפש. המקום הרך ביותר בנפש, לא מתנגד, אלא בטל!

תכלית הימים הנוראים - המלכת הקב"ה מכה הרכות שבנפש

יתן הבורא ית', שנזכה כולנו יחדיו להמליך אותו למלך, לתת "כתר" בראשו כביכול, ולהיחתם בספרן של צדיקים גמורים יחד כל עם ישראל, אמן ואמן.

שלא יענישו אותנו - גם זה חשוב.

הימים הללו יכולים לתת לאדם מקום עמוק יותר בנפשו! לגלות מעמקים יותר פנימיים ממה שהוא הכיר קודם.

אם האדם גילה בנפשו עומק יותר פנימי - הרי שהוא השיג את תכלית הימים.

והעומק הפנימי שאנו צריכים לגלות, זוהי הרכות הדקה, שממנה מגיעה המחילה, וממנה מגיעה ההמלכה השלימה של הקב"ה.

אם ננסה בעז"ה להוציא מהימים הללו, מלבד את ההרגשה החיצונית, מלבד את ההנהגה החיצונית, אלא ננסה להוציא את מעמקי הימים הללו, עד הפסגה שלהם, שהוא היום הקדוש - יום הכיפורים, הניסיון הוא להוציא מהימים הללו מקום עמוק יותר בנפש.

לא להוציא רק שנה טובה, גזירות וחתימות טובות, פרנסה בריאות עושר ונחת מהילדים - גם זה חשוב.

לא להוציא רק מחילה וסליחה על העבירות

ראש השנה 044 תמליכוני עליכם, תשע"א
מספר שיעור בקול הלשון 1132210

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ' משלוח ברחבי העולם 03.578.2270 USA-718.871.8652

כל החומר [זולת תורת הרמז] שמופיע בגיליונות מידי שבוע יוצא לאור לראשונה

קו ישיר לשמיעת שיעורי מורנו הרב שליט"א ב'קול הלשון': ישראל 073.295.1245 USA 605.313.6660

לקבלת העלון בדוא"ל: bilvavi231@gmail.com לקבלת העלון בפקס: 03-5480529

© כל הזכויות שמורות מערכת 'בלבבי משכן אבנה' טלפון: 052.763.8588 פקס: 03-5480529 bilvavi231@gmail.com

ספוח

שיעור בסוכות - ביום ראשון בלילה
חול המועד יח' תשרי
בבית של הרב, שליט"א
רח' מעבר המיתלה 2 - פינת רח' פארן
21:00